

технологічній сфері й не "прив'язані" до конкретного виробництва.

З урахуванням викладеного, на виробництвах необхідно переходити від фінансування процесу до фінансування результату та від фінансування установ до фінансування наукових колективів на підприємстві.

Така система дозволить цілеспрямовано проводити роботи з перетворення результатів науково-технічної діяльності в діючі технології на підприємствах, що випускатимуть унікальну, конкурентоспроможну на світовому ринку продукцію.

Крім того, активна інноваційна діяльність промислових підприємств дозволить вирішити ряд проблем забезпечення економічної безпеки підприємства, пов'язаних із:

- неконкурентоспроможністю продукції;
- недоступністю ринків високотехнологічної продукції;
- погіршенням фінансових результатів від діяльності промислових підприємств у період кризисних явищ в економіці країни.

О.В. НЕЗГОВОРОВА, студент, м. Вінниця, ВТЕІ КНТЕУ

І.В. ЧАЙКА, асистент кафедри, м. Вінниця, ВТЕІ КНТЕУ

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ В УКРАЇНІ: РЕАЛІЇ СЬОГОДЕННЯ ТА ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ

В сучасних умовах інновації є найважливішим фактором ефективного функціонування організаційної, виробничої, фінансової, наукової сфер, оскільки саме в комплексі вони приносять бажаний ефективний результат. Досвід більшості країн світу доводить, що активна інноваційна діяльність визначає темпи економічного розвитку, структуру сучасного виробництва, життєвий рівень в країні та головне - визначає напрямок подальшого економічного розвитку країни [3, с. 323].

Проблемам інноваційної діяльності в Україні приділяли увагу широке коло вітчизняних вчених, зокрема О.І. Амоша, Б.М. Андрушків, Н.Б. Кирич, Ю.М. Бажал, М.П. Денисенко, Я.В. Риженко, Н.В. Краснокутська, С.Ф. Покропивний, П.С. Харів, О.М. Собко та багато інших економістів. Аналіз

наукових праць підтверджує важливість дослідження згаданої проблеми і пошук шляхів її розв'язання.

Актуальність даного питання зумовлюється станом інноваційної діяльності в Україні, який більшістю експертів-науковців визначається як кризовий і такий, що не відповідає сучасному рівню інноваційних процесів в країнах, для яких інноваційний розвиток є пріоритетним завданням економічної стратегії.

Стимування інноваційної діяльності в Україні пояснюється, насамперед, обмеженістю джерел її фінансування, що пов'язано з фінансово-економічною нестабільністю в державі та кризовим станом більшості підприємств, які змушені реалізовувати інноваційні процеси за рахунок власних коштів [1, С. 14-15].

Величезною перешкодою на шляху розвитку інноваційної діяльності в Україні є безпосередньо законодавча база. Вагомим недоліком законодавства України є нескоординованість законодавчих актів між собою та їх невідповідність економічній ситуації в країні. Шляхом до створення конкурентоспроможної економіки є активне використання наявної науково-технологічної бази у промисловості, тобто тісний зв'язок між науковими досягненнями та впровадженням створених нових технологій у виробництві.

Ще одне найгостріше питання - формування інженерно-технічних і робочих кадрів. Підготувати кваліфікованого фахівця без тісного контакту з виробництвом неможливо. У більшості діючих підприємств немає бажання й можливостей займатися адаптацією студентів до виробничих умов, усі хочуть мати готових фахівців.

Впровадження інновацій на підприємствах характеризується нерівномірністю та великими перервами. Більшість з них усвідомлює необхідність інноваційної політики, але успішному її здійсненню заважають різного роду перешкоди, зокрема фінансові [3, с. 324].

У більшості випадків інновації зазнають краху через помилки у розрахунках, плануванні та через некомпетентність осіб, які займаються впровадженням наукових розробок, але все одно інноваційний потенціал підприємства залишатиметься високим за умови правильної реалізації інноваційних можливостей.

Основними пріоритетами розвитку інноваційного потенціалу держави на майбутнє мають стати:

- створення ринку інноваційної продукції, на якому буде забезпечений належний рівень захисту інтелектуальної власності;
- держзамовлення на інноваційну продукцію;
- створення мережі малих інноваційних впроваджувальних підприємств;
- цілеспрямована підготовка кадрів, менеджерів інноваційної діяльності;
- ставлення до науки як першочергової умови цілеспрямованої і послідовної роботи з формування національної інноваційної системи;
- використання в першу чергу наукових розробок вітчизняних науковців;
- активне співробітництво органів влади як між собою, так і з підприємницькими, науковими і бізнес - освітніми секторами економіки;
- активне використання ринку в якості ефективного інструменту координації діяльності учасників інноваційного циклу «наукові дослідження-розробки-виробництво-збут-обслуговування»;
- створення умов для розвитку різноманітних форм підприємництва у сфері науки, виробництва і обороту [2, с. 23-24].

Отже, запровадження інноваційних технологій на підприємствах на сьогоднішній день відіграє надзвичайно важливе значення в економічному розвитку України, оскільки слід визнати відсутність високопродуктивної інноваційної діяльності. Інноваційна сфера не спроможна «одужати» лише за рахунок саморегулюючих механізмів. Тому пріоритетними завданнями держави повинно стати створення ефективної і адекватної вимогам сьогодення системи підтримки інноваторів, яка б давала змогу здійснювати високопродуктивну інноваційну діяльність, та впровадження відповідних адекватних державних програм, спрямованих на поліпшення інвестиційно-інноваційного клімату і підвищення ефективності інноваційної діяльності.

Список літератури: 1. Денисенко М.П. Стратегічна місія інноваційної діяльності та шляхи її активізації в Україні / М.П. Денисенко, Я.В. Риженко // Проблеми науки. –

2007. – № 6. – С. 14-16. **2. Кирич Н.Б.** Інноваційна діяльність підприємств та організацій як метод стабілізації економіки регіонів України / Андрушків Б. М., Кирич Н. Б., Погайдак О. Б. // Вісник економічної науки України. – 2009. – №1 (15). – С. 23-24. **3.** Україна в 2005-2009 рр.: стратегічні оцінки суспільно-політичного та соціально-економічного розвитку: [монографія] / за заг. ред. Ю. Г. Рубана. – К.: НІСД, 2009. – 655 с.

И.Р. РОМАЗАНОВА, магістрант, г. Харків, НТУ «ХПІ»

ИССЛЕДОВАНИЕ ОСОБЕННОСТЕЙ ОЦЕНКИ И ОТБОРА ИННОВАЦИОННЫХ ПРОЕКТОВ

На современном этапе развития экономики инновации являются одним из основных инструментов достижения конкурентных преимуществ предприятия. Внедрение этих инноваций происходит посредством применения концепции управления проектами. На сегодняшний день управление проектами признано во всех странах методологией инновационной деятельности.

Все изменения и нововведения в сферах управления, производства, маркетинга, техники и технологий реализуются в комплексной программе, состоящей из отдельных инновационных проектов. При этом в силу сложившейся экономической ситуации в стране, руководство предприятия должно тщательно относиться к отбору проектов с целью достижения положительного эффекта от их реализации, т.е. необходимо выбрать из них наиболее целесообразные, соответствующие новой стратегии, обеспечивающие минимум затрат и максимальный эффект, проекты.

Инновационный проект, эффективный для одного предприятия, может оказаться неэффективным для другого в силу объективных и субъективных причин, таких, как территориальная расположенность предприятия, уровень компетентности персонала, состояние основных фондов и т. п. Поскольку на каждом конкретном предприятии существуют свои факторы, оказывающие влияние на эффективность инновационных проектов, то универсальной системы оценки проектов нет, что является одной из проблем управления на предприятии. Так при составлении перечня критериев необходимо использовать лишь те из них, которые вытекают